

תָּנוֹסַ מִזְקָנָה נֶמֶת חַד רַעֲבָן =
מִגְנָס מִזְקָנָה לֵן הָא לְהוּ דִי
בְּגַל יְהוּ כָּלְכָן וְגַוְקָן מַשְׁנִים תְּמַנְתָּס
צְמַחּ קָרְלָמָן, וְמַתָּן טְלוּמִיס חָזָן לְמַקוּמָס
חָזָן נְכִי אַפִּיטִיט מְעַלְלָס עַלְוָו — נְעַלְלָס
חָזָה, דָּרָו בְּלָמָה כְּרָאָו, וְמַרְכָּב סְוָלָן
וְלַמְדָה מְוָהָה. לְהוּ — נְכִי הָלֵךְ יְטָרְלָלָן
קְלַמְמִיס תְּמַקוּמָס. מָס נְעַלְלָס טְבָבָן — יְכוֹ
צְרִיכָה אַפִּיטִיט מְעוּלָן עַלְוָו, וְצְבָלְעָן חַזְיָה
— וְצְבָוָה לְבָבָה סְמָנוּה. דְּלָא פְּרִיסָה
סְוָדוֹר — מְלָרָן קְגָעָלָן, צְבָיו וְגַיְין
נְקָמוֹת רְלָאָן.

תוספות

הא לו והוא לחו — פירש בקונוטראס: בני
בבל היו חוליכין וגוריסין משניות
התנתנים בארץ ישראל, ומתוך תלמידים
חזרו למקומם — אין צרכי הבית מושל
עליהם. נושא-אשה דוחה תורה. לא לחו
הרהור, ואחר כן לומר תורה. הא לחו —
לבני איזק וישראל, תלמידים במקומם. אם
ישוא אשה יחו כל צרכי הבית מטלינו
ללו... ויבתפלחו... וקשׁה... לבניו גם:
משמעו זדאתם שמואל דעתיא אשה
בדיה להיות לבא הרהור, ומוקי לה
מייליהה בגנוי. בבל... אם, אכן
מקומו! ועוד קשה: אחר שניא אשה
יעידך, יצא חוץ למקומו למלודו? והלא
ויא, גוריך, להזין אחר מנותות אשתו
ונני! ובפרק קמא דגיטין (ו) באשכחן
שליח רבי אביתר: בגין האדים הבאים משם
באנו הם מקיימין בעצמן "ויתען את
כל נזונה ואתה הילחה מרכז ביז".
ורשות: שערכין ביו ונגנוניו להתmeshן
בברור מונוטיכון, ממשמע שאינו עושם
הש השוללים למדוד חוץ למקומן! על כן
אהאה לבניו גם איפכא: דרבנן יוחנָן
כבר אמר: ריחים בצדאו ויעסוק בתורה —
ני ני בבל דבר, שאינו יכול להניח אשתו
ך... ולמלוד תורה, ועוד: שם עיימים.
טומאלאן אמר: נשא אשה תחולת
ג' איזק שרואל אמר, שינולים למדוד
קונומט... וכס הם עשרים, וטוב לו
שא אשה ולמדו תורה בטהרה.

זהו, נעמים שוגם בגן הארץ יישראל היה והואים
אֶל-זָהָב הַיְוֹנָדָב בְּמִקְמָמוֹן. וְאֵין תִּמְהָא אֲזֹחַ עֲרָאֵל — שְׁחוֹז לְפִנְזֵי הַלְּמִידִים מִבְּנֵי
מִצְרַיִם אֲרֵב עַל פִּי שְׁחוֹת מְאוֹרָה שְׁרוֹאֵל הַיְיָ
בְּפִסְכֵּם קָמָא דְשִׁבְתָּה (ט'א), נִבְּנֵי מַיִם

שוד בצדורי? אמר ליה [לו]: דלא נסיבנא נט' ליה [לו]: חז דלא חזית להו לאפי ערד עשרית שנה ולא ישא אשה — כל מיין גוננו היה: כל ימיון בהדרור עבירה שכירן ג' מדרשות של ר' יeshumael: עד גיל עשרים ומריו יקאל און צורך לדואג לו עוד. אמר רב הוה נסיבנא באביסר... ואם היהת נושא בער

ג' ר' דמרתויש ניסא היו שתרמו: מכל מקום ביצה ס
כל שבן שבר אחצ' צדקה גדור הוא ובודאי לא ינון. ומה
ובכני מה יקרה, ואולי לא ייראה המוקך כל לר' אחא
גה רישותה וראה במושגיא ועוד שפרישו שהר
רשות כליל למקור הרע ושבעה בראשיו והם שבע מרי
דר' דמייה דברע רשי מפרש שהתפלל שם תפילה מיזוחה
ברורין, וש שפרישו שהתפלל שם תפילה ערבית,
הה להבדין בעבורי' ב'במוה'ם' בתחליה ובסוף), ועת
ובכע כריעות שיטתה, וראה במוה'י' (ברב').
ונ' הא לבי' ר' דמרתויש ניסא (בבב' ב'במוה'ם' בתחליה ובסוף).

היא ל' שוב אוק אונזיך גודל הוא ובודאי לא יניק. ומה שאמר "אפשר דמותה יעד אובי מה סוקית", ואילו לא יראה המוח כל לו בוך אוק אバー בר יעיק (ראה בהמהרש' דשבעה יעד שיפוריין) והוא בהרמיה' אען שיפוריין שנין הוא נחש (תורגומו).

הוז רום כללי למקור הערג שבעה ראיינו הם שבע מיזות רעדת הហבאות מוכחה כל דרישה דברע דשי פופש שהסתפל פילה מיזות היגצל מן הסנה, ובה הינה כרען יש שיפוריין שהסתפל שם פפלת עברי, ואבע בערים כרע (שניהם נקראו "אברט" ובמודים" בתחילו ובסוף). ועוד שלוש בריאות שבוטסן כאן שבע בריאות (שיטו, וואה במחרי בירב).

הן ל' הא נא שבע בריאות (שיטו, וואה במחרי בירב).

לְבָנָה, רַبִּי יְהוֹדָה אָמֵר: אֲםִם בֶּן־זָרִיזׁ וּמִמְוֹלָחׁ וּמִלְמָדוֹן
מִתְקִיִּים בַּידָו — בֶּן־קוֹדְמוֹ. כִּי הָא דָרְבָן יַעֲקֹב בְּרִיה
דָרְבָן אֲחָא בָר יַעֲקֹב, שְׁדָרְרִיה אַבּוֹה לְקִמְמִיה דָאָבִי. כִּי
אַתָּה, חִזְיָה דְלָא הָנוּ מִיחָדִין שְׁמֻמָתֵיה. אָמֵר לֵיה:
אָנוּ עַדְפָא מִינָךְ, תּוֹב אַתָּה, דָאַזְיל אָנוּ. שְׁמָע אַפְּגִי
דָקָא הָנוּ אַתָּה. הָנוּ הַהוּא מִזְיק בַּי רַבְּנָן דָאָבִי, דָכִי
הָרוּ עַיְלִי בְּתָרְנוֹן אַפְּלָו בִּימָמָה הָרוּ מִתּוֹקִי. אָמֵר לְהוּ:
לֹא לִתְיִיב לֵיה אַינְשׁ אַוְשְׁפִיאָ, אַפְּשָׁר דִמְתָרְחִישׁ נִיסָא.
עַל, בַת בְּתָהוּא בַי רַבְּנָן, אַידְפִי לֵיה כַתְנִינָא דְשְׁבָעָה
רִישְׁוֹתֵיה, כָל בְּרִיעָה דְכָרְעָה נַתְרָה חַד רִישָׁה. אָמֵר לְהוּ:
לִמְחָר: אֵי לֹא אִיתְרְחִישׁ נִיסָא סְכִינַתִין.

ב פָּנָה רַבְּנָן: יַלְמֹוד תּוֹרָה וְלִישָׁא אַשָּׁה — יַלְמֹוד
תּוֹרָה, וְאַחֲרָה בָּקָשָׁא אַשָּׁה. וְאָם אֵי אַפְּשָׁר לוֹ
דְלָא אַשָּׁה — יַשָּׁא אַשָּׁה וְאַחֲרָה בָּקָשָׁא יַלְמֹוד תּוֹרָה. אָמֵר
רַב יְהוֹדָה אָמֵר שְׁמוֹאֵל: הַלְכָה, יַנְוָשָׁא אַשָּׁה וְאַחֲרָה
בָּקָשָׁה? יַלְמֹוד תּוֹרָה? וְלֹא פְּלִיגִי: בְּהָא — לֹן, וְהָא — לְהָגָן,
מִשְׁפְּכָה לֵיה رب חַסְדָא לְרָב הָנוּא בְּרָבָר חַמְנוֹנָא
אָדָם גָּדוֹל הָוּא. אָמֵר לֵיה: כְּשִׁיבָא לִזְדָּחָה קְבִיאָהוּ
לִידִי. כִּי אַתָּה חַזִּיה דְלָא פְּרִיסָ סְוּדָא. — אָמֵר לֵיה:
אָי טַעַמָא לֹא פְּרִיסָת סְוּדָא? אָמֵר לֵיה דְלָא נְסִיבָנָא.
הַפְּרִינָהוּ לְאָפִיה מִינִיה, אָמֵר לֵיה: חַנֵּן דְלָא חַזִּית לְהוּ
אָפִי עַד דְּנַסְבָת. رب הָנוּא לְטַעַמִּיה, דָאָמֵר: בָּן עַשְׂרִים
וְלֹא נְשָׁא אַשָּׁה — כָל יָמָיו בְּעַבְירָה. — בְּעַבְירָה
לְקָא דְעַפְקָ ? ! אֶלָּא אִימָא: כָל יָמָיו בְּהַרְהָור עַבְירָה.
מִרְבָּא, וּבָן פָּנָה דָבִי רַבִּי יְשָׁמְעָאל: יַעֲד עַשְׂרִים
נְגָה יוֹשֵׁב הַקְּדוֹשָ בָּרוּךְ הוּא וּמְצָפָה לְאָדָם מַתִּי יְשָׁא
שָׁה, בֵּין שְׁהָגִיעַ עַשְׂרִים וְלֹא נְשָׁא — אָוֹמֵר: פִּיפְחָ
אַמְּמוֹנִי. אָמֵר رب חַסְדָא: הָאֵי הַעֲרִיפָנָא מִתְבָּרָאי
הַגְּסִיבָנָא בְּשִׁיטָר. וְאֵי הָנוּ נְסִיבָנָא בְּאַרְבִּיסָר

חוץ למקום למדת תורה, שם שמואל שהיה מבניavel דמותה גי ארכ' ישעאל, שהיה מדבר להם, וזה מדבר לתלמידים שלפניו מבבל. לממי' הזרלות אכילה, רב אמר: חכמים אמר ליה [כל]: מא' טעם לא כפרנסון, ואם נושא אשה — הרי זה ערך מתקופות, משתבחה לך זויה משנתבנה רבי המוננו, ש אדם גודל הוא... אמר רלי דיביאחו לדי' (שלוח אחותו אל'). כי הונא חזיה דלא פאס סודרא (וआה אותן חכמים). אמר רלי' (כל): מא' טעם לא דנסבת (ראה שאין נשוי) ולא נהגו שורוקים יתכססו בסודור. האחדירבו לאפיקה מיניה בעבריה. וחווים: בעבירה שלקא דעתך ונוליה על דעתך?! ומי אמר כזה כל צ' שלא נשא אשה בחרהו עבריה, ואינו יצא מוה כלימי. שנה יושב הקב"ה ומזכה לאדם מתי ישא אשה, כיון שהגע גיל עשר: הסדא: כאן דעתך נזניבנא בעיל ארבנן עשרה:]

מהעתפים בטלית מברילים לענין כיוסי הראש בע כל ימו בהדרhor וכו' וכותב במקנה שבר הונא בה נשית לו כהיתר. ואף זה, בין שמתבע הדברו כהיתר וממשן בכך אף לאחר שתשאASA. תילח עצמוני לשון זו פירשו בדרךם שונים, וראה בה ריח בן שמואל שפירש – תיבער אש בדורך ההם מודע נאמר עצמוני דוקא. ובדרישתו עצם מעכמיי' (בראשית ב, ב) והוא איתך רעה לשל רער עיטה על הנט? וית מסבירים שרבר בר יעקב (ארה מהחרשל ולמהרש'א). עניין הוא נחש (תחרגמו בסטר שמוחת) רורת רעות האות מכהן הרע. ג' להנצל מן הסכנה, ובתוכה תפילה זו וארבע בריות כרע בשמונה עשרה – של שרשאות שבסוף התפילה והרי

טראם. נלכחת פלמ"ד חותמת פ"א

כט ט

ארם תורתו ואחר כך ישא אשה שאם נשא אישת חלה אין רצחו פגירתו לפלד. ואם היה יצרו מתנבר עליו עד שנמאנא שאז לבו פניו ישא ואחר כך ילמד נאמתי אבוי חיב למלמו תורה משוחחיל לדבר מלמדו תורה צורה לנו בשאה ושם ירושאל, ואחר כך מלמדו מעט פסוקים פסוקים עד שהזה בן שש או בן שבע הכל לפי בורי. ומיליט אציג מלמד הטענות: **זה היה מונת המדרינה** לicker מלמד הטענות שבר נון לו שרו [ב] תורה ללי וחיב למדנו בשר ע**שקיין** תורה שכותב כולה. מקום שנהנו למד תורה שכותב בשר מודר למד בשאר. אבל [ב] תורה שבعل פה אסור.

אלהם משנה

באותו עת מילא מושג הדרישות של מילוי כלום. וכך ניכר כי:
 ב- א. מושג מילוי כלום מילא מושג מילוי כלום.
 ב. מושג מילוי כלום מילא מושג מילוי כלום.
 ג. מושג מילוי כלום מילא מושג מילוי כלום.
 ד. מושג מילוי כלום מילא מושג מילוי כלום.
 א. מושג מילוי כלום מילא מושג מילוי כלום.
 ב. מושג מילוי כלום מילא מושג מילוי כלום.
 ג. מושג מילוי כלום מילא מושג מילוי כלום.
 ד. מושג מילוי כלום מילא מושג מילוי כלום.

כט

ב' וחיב' לשוכר מלמד לבונם
בן חבירו אלא בחובם. כי של
עתם בשוכר שאנאמ' ולמרות
כן אהיה שפוצא' בכל מקומות כי
שחורתלמוד. מביא לויי מעין
תלמוד: ר' הוה הוה ר' ר' ר' ר' ר'
למלמד תורה הוה קודם לבונם עזיכ'。
להבין מה שיופיע יותר ר' ר' ר'
שנבו קודם לא' בטל הוה
שנבדל בוחות וכקדים נט' לא' לא' דוח' לא'

ל'ורם תורה ואחר כך ישא אשה שם נשא אשה חתלה אין רע לבו פניו ישא ואחר כך ילמד תורה: נ' מאמת' אביו ומשה ושם ירושאל, ואחר כך מלמדו משפט פסוקים פסוקים אציג מלמד הרציניות: נ' היה מנהג המדרינה ליקח מלך שיקיא' תורה שכחוב נולה. מקום שננתן למד תורה שכbara

עוז נגן

הנ' מושך קון' ור' מושך קון' גלום טויה, סכל פון' קון' קון' קון' (ק'ג') : מאומני מתח
מד שטוחים, ו- נאומנות טען נערש בעמונת (ק'ג') : היה מושך מלחמות מ- ר' גאנדי' ד'
נקוטה. ו- נאומנות טען נערש בעמונת (ק'ג') :

מ"ד שבר טרילון בעמומי קפדר לא ניתן למשה מטמיו לה כי מטור לישך שבר מהן... סכמא מ' טענין מוקם ומשוואתן אוחז במליחות כוגם או ואה' מיליחות מושבם יונקם ותגרות... ע"כ':
הה דיבר לאכפני משגה והלודר הוליך הוליך ואחריו ואחריו...
השלכה ובכן שטעה ביווילטן שרך אין אין חמדור: ס' צבאות והריאי

קובץ הערותה עם מס' יבמות [להגאון ר' אלחנן ווסרמן זצ"ל הי"ד]

הנה ול הרמב"ם שם: "וזאם היה עוסק בתורה וטרוד כה והיה מתירא מלישא אשה כדי שלא יתרת במצוות עבורי אשתו ויבטל מהתורה, הרי זה מותר להתחזר, שהעוסק במצבה פטור מן המצווה, וכ"ש בחילמוד תורה" עכ"ל. ובפ"ק דמועד קטן דף ט' [ע"ב]: יתנו וקא מביעיא להו, כתיב יקרה היא מפניהם וכל חפץין לא ישו בה, הא חפצי שמי ישו בה, שאם יש לך לעסוק במצבה חבטל תלמוד תורה ועסוק במצבה, וכתיב כל חפצים לא ישו בה, דאפיקו חפצי שמי לא ישו בה, דמבטל מצווה ועסוק בתלמוד תורה, כאן במצבה שאפשר לעשותה ע"י אחרים כאן במצבה שא"א לעשותה ע"י אחרים, ע"כ. ומובואר במצוות שא"א לקיימה ע"י אחרים איינו נפטר מצוותה ע"י תלמוד תורה, ולא אמרין בה עסוק במצבה פטור מן המצוות, ורקשה מ"ש הרמב"ם דעוסק במצבה פטור מן המצוות, וכ"ש בתלמוד תורה, דמאי כ"ש הוא זה, אדרבא תלמוד תורה גרע לעניין זה, וזה מצוות פריה ורבייה היא מצווה שא"א לקיימה ע"י אחרים. וצ"ל דברון דאיידי הרמב"ם הכא לעניין איתור המצווה ולא לעניין ביטולה לגמר, מה שאפשר לקיימה ע"י עצמו לאחר זמן, הוו נאפשר לקיימה ע"י אחרים, ובזה שיק לומר גם בוחית עסוק במצבה פטור מצוותה.

ת"ח כבשעה שהוא מחייב בה אינה נדחתת מפני שום מצוה, דהיינו חמורה מכל המצוות. ת"ח כבשעה שהוא מחייב כל בוגר מפני שום מצוה, ומי שבדרכו לא מחייב את עצמו מפני שום מצוה, אין לו טעם מושט דמצות ת"ח נדחתת מפני קיום מצוה, וזהו מוכיח ת"ח גזרה מכל המצוות, אלא דכמו שモther לבטל ת"ח מפני דרך ארץ וכל צרכי אדם ההורגים, ומשם דוחיוב ת"ח אינו חלה על האדם אלא בשעה שהוא פנווי ובטל מעשיית צרכיו, אך לא כתיב ואספה דעתך [וכרכות ליה ע"ב], אבל בשעה שהוא צדיק לעשות מלאכתו, אז אינו מחייב כלל בת"ח, ה"ג אם הוא צריך לעסוק במצוות, לא גרע משאר צרכי האדם, שאו אינו מחייב כלל בת"ח, וכיון דת"ח רמי עלייה, מילא הוא פטור מן המצוות, וככ"ש הוא, דמצות לא פקעה ממנו מצות ת"ח.

నీరు నీ ప్రాణి కులు